

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20

mm  
0  
10  
20  
30  
40  
50  
60  
70  
80  
90  
100  
10  
20  
30  
40  
50  
60  
70  
80  
90

Det Kgl. Norske Videnskabers Selskab, Trondhjem.

Gudal. Jens Jørgensen.  
 Lynger Herren er my Sang.  
 fordi han i 114 Aar har ved-  
 ligeholdt Pörras Kobber-  
 vort. Pörras 4. Febr. 1758.

T. hjem [1838]

V box 32:954



Synger Herren en ny Sang.  
(Psalm. 149.)

Vi bør ogsaa synge Herren  
en ny Sang,  
fordi han nu i et Hundrede og fjorten  
Aar har vedligeholdt Røraas Kobber-  
værk til de høie Herrer Participanteres  
Glæde, Betjentenes Fornøielse og nogle  
Tusinde fattige Arbeideres Ophold,  
som Sangen videre ommelder.

Under Melodie: „Guds Riges Bei er  
trang at gaae“, eenfoldig forfattet af  
Jens Tørgensen Gudal.

Røraas, den 4de Februar 1758.

Nu, 1838, 80 Aar derefter,  
befordret til Trykken og bekostet  
af  
Ole Pedersen Loreshykken.

---

Trondhjem.

Trykt hos Thorkild Borg.

V box 32: 954

67/57552.a



1. Gud! hvor din Almagtighed

I Verden sig udbreder,  
Besynderlig paa dette Sted,

Som Nøraas monne hebde.

Her modnes lidet Korn og Frugt,  
For Veirliget er ei saa smukt,

Som paa de andre Steder.

2. Dog vil Gud os saa rigelig

Bespise og opholde,

Formedelt Frugt, som kommer sig

Fra haarde Bjergeknoibe.

Det er, o Gud! din Miskundhed,

At nære Folk paa hvert et Sted.

Din Naade det forvolder!

3. Gud sagde selv til Adam smukt,

Da han gav ham sin Ege:

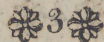
„Formeer Dig nu med Livets Frugt,

Dpfsylber Jorderige!”

At Herrens Ord fuldkommet er

Paa alle Steder, fjern og nær,

Kan vi med Sandhed sige.



4. Endeel af Vandet har sit Brød,

Endeel af Jordens Grøde;

At Folk ei her skal lide Nød,

Du giver dem sin Føde

Af Jordens skjulte Eiendom

Dg af de Kobbergruber, som

Af Fedme monne dryppe.

5. Her er et trangt og traurigt Sted,

Her mangler Frugt og Druer;

Men Herre! din Barmhertighed

Vi her dog aarlig skuer:

Her vorer dog saa deiligt Græs,

Som neppe noget Andetsteds,

Alt efter Aarets Tider.

6. For Hundrede og nogle Aar

Laae Nøraas næsten øde;

Ser eller syv Famili'r var,

Som havde her sin Føde

Af Fisk, af Fugl, af Dyrene,

Som de i Skoven fangede,

Hvis Grav' er' end tilsynet.

7. Blandt disse saa Familier,

Som her i Drken boede,

De Sjæle da tilfammen var

— Saavidt man kan formode —

Kun henimod de Tredivte;

Men nu henved tre Tusinde.

Saa seer man Herrens Naade.

✻4✻

8. Her som en øde Ørten var,  
Med Bjerg, Morads og Ranke;  
Men Gud i Skabellen dog har  
Havt dette Sted i Tanke:  
Hans forudvise Guddomsmagt  
Har alle Ting tilveiebragt,  
For her en Hjord at sanke.

9. Her neppelig paa anden Viis  
Folk kunde sig ernære;  
Men Gud! dit Navn skee Lov og Priis,  
Som Omhu for os bærer!  
Hans Nafn, der, som Jæger, gif,  
En Erts-Malmsteen i Syne fik,  
Som Du bød ham opdage.

10. Af denne Steen blev Manges Brød,  
Ja Rigdoms store Lykke;  
Den Aarsag var til Manges Død,  
Ja Sygeseng og Krykke;  
Med den opbyggt blev Herrens Huus,  
Med Herrens Frygt og Ordets Lys,  
Justits-, Amtshuus og Skole.

11. Den og en Ager kalbes kan  
Af megen dæilig Grøde,  
Som hentes hid fra fremmed Land  
Til vort Ophold og Føde,  
Dæstligest og af Uld og Linn  
Til Klæder, baade grov og fin,  
Af høi og ringe Farve.

✻5✻

12. Ved den og laddes Skibe ud  
Til fremmed Land og Rige,  
O, naadesulde, fromme Gud!  
Du ei fra dem bortvige!  
Beware dem, o Fader sød!  
Fra blinde Skjær og Havets Nød!  
Ledfag dem selv, o Herre!

13. De Gruber, her i Bjergene,  
Er' saasom Spisekammer;  
Thi udaf dets Belsignelse  
Opholdes mange Stammer.  
At, at vi kunde tænke paa,  
At Gud tilbørlig Tak kan faae,  
For alt Godt, vi annamme!

14. Skjøndt manges En i Hastighed  
Sin Afsked der maa tage,  
Vi haabe dog, de uberedt  
Ei slutte sine Dage.  
Der bruges Cer' monier skjønn'  
Tre Gange daglig holdes Bøn,  
Dg Sang med Suk opoffres.

15. O, vel da dem, som frygte Gud  
Dg hade alle Synder.  
Der mangt et Stenesald og Skud  
Endeel til Graven skynder;  
Men Mangen og sin Tid der gaaer  
Til de bæe' Alderdoms graa Haar  
Dg Fingersaar ei finde.

✻6✻

16. Naar Lys og Lamper er Jer Soel  
 Udi de mørke Gruber;  
 Naar Dagens Lys fra Middags-Poel  
 I ei med Die Kuer,  
 Men hører Skud og Hammerslag,  
 Da tænk paa Herrens store Dag  
 Med Andagts fyrig Luer.

17. Den Dag „igaar“ forgangen er  
 Dg kommer ei tilbage;  
 Derfor Du os, o Herre! lær  
 At tælle vore Dage!  
 Hvor mangen En er Morgen rød  
 Dg inden Aften bleg og død?  
 Lad os det vel betænke.

18. At, at vi kunde tænke paa,  
 Hvad Herrens Ord os lærer:  
 Bort Hjertes Lampe brænde maa,  
 Saa vi kan færdig' være!  
 Kom da, kom naadig', milde Gud!  
 Paa hvad Maneer end Dødens Bud  
 Os hente skal til Ere!

19. Bevar, o Herre! Hytterne  
 Fra Ildsnød og Bandsbaade!  
 Lad rigelig Belsignelse  
 Der vides af din Naade,  
 At Leverancs ei fattes maa!  
 Lad Murene ei øde staae,  
 Men Alting vel florere!

✻7✻

20. Lev, Kæraas, vel i mange Aar!  
 Lad dine Bognhjul trille,  
 Om muligt er, mens Verden staaer!  
 O fromme Fader, milde!  
 Lad Gruberne tiltage Kjøen!  
 Lad Skoven vore og staae grøn!  
 Jorden beklæd med Lisse!

21. Belsign, o Gud! til Liv og Sjel  
 De høie Participanter!  
 O Gud! forfremme Bærket vel  
 I alle sine Kanter!  
 Belsign, o Gud! Betjentene!  
 Desligest og Arbejderne,  
 Som Dagens Byrde bære!

22. Belsign dit Ordets Tjenere,  
 Som dine Faar skal føde!  
 Bevar Kirker og Skolerne  
 Fra alt Ondt, dem kan møde!  
 Dit Ord lad fremmes i dit Land  
 Dg blomstre ved din gode Aand,  
 Som Foraars deilig' Grøde!

23. Din Fred, o Gud! med Bidsdoms Aand  
 Bliv hos vor Arvekonning!  
 Beskjærme ham med sine Land!  
 Belsign ham med sin Dronning!  
 Belsign, o Gud! hans Børn og Sæd!  
 Dit Ord, din Frygt, din Aand dem glæd!  
 Mæt dem med Livsens Honning!